

POSITION PAPER: Ronald Wentink, DBIII Veteraan en gedupeerde UWV-affaire.

Inleiding: Dankbaar om hier te zijn uitgenodigd als DBIII Veteraan en gedupeerde van de UWV affaire en als ervaringsdeskundige spreektijd te krijgen en mogelijk bij te dragen aan oplossingen, met dank aan voormalig kamerlid en minister Pieter Omtzigt en zijn NSC die onze UWV affaire op de politieke agenda heeft gezet.

Woord vooraf: Dankbaar & Trots dat de Witte Anjer Prijs 2025 gisteren is toegekend aan de Draagploeg Veteranen Luchtmobiele Brigade.

Trots op iedereen van de draagploeg en alle samenwerkende partijen die dit waardevolle & eervolle initiatief mogelijk hebben gemaakt; Oud collega's op vrijwillige basis begeleiden tijdens hun uitvaart. Niet alleen een laatste eerbetoon aan de overleden collega, het biedt ook troost en erkenning aan de nabestaanden en onderstreept de blijvende kameraadschap binnen de eenheid.

"As we speak", Nu wij spreken, zou Caroline zeggen, worden in Loenen en Bodegrave deze middag twee zeer gewaardeerde collega's naar hun laatste rustplaats begeleid; Rob Remie, een groot voorbeeld Veteraan en inspirator voor mij en vaderfiguur voor velen en generaal buiten dienst Jost Duurling. Wij wensen hun gezinnen, geliefden, families en betrokken nabestaanden heel veel sterkte de komende tijd.

Voorstellen:

Ronald Wentink, 51 jaar, geboren en getogen in Garnizoen & Vestingstad Gorkum in Zuid Holland. Door de UWV affaire ons huis moeten verkopen en sinds kort woonachtig in Oldemarkt in Overijssel.

Trotse vader van drie kinderen, 1 volwassen dochter, twee jongens van 4 en 6 en trotse opa van een kleindochter.

Dat ik hier nog sta is bijzonder in het algemeen en na wederom een zeer korte nachtrust.

Dat heeft naast mijn opvoeding ook veel te maken met de vorming die ik heb mogen meemaken bij het behalen van mijn rode baret bij de Luchtmobiele Brigade.

Wat je daar leert is o.a. doorgaan waar anderen stoppen en een probleem zien als een positieve uitdaging. Opgeven is geen optie, zeker niet in landsbelang. Daar kan iemand van ons voorgaande kabinet nog heel veel van leren.

Historie:

Waar ging het bij mij verkeerd: Voor, tijdens en na de uitvoering van onze Vredesmissie met DBI, II, III en IV, zelf heb ik de val van heel dichtbij meegemaakt met DBIII in Srebrenica, volgende maand 11 juli precies 30 jaar geleden.

Nog steeds ben ik ervan overtuigd dat we met de vooraf beloofde middelen, door het mandaat van de overheid en de VN, wel en nog veel meer verschil hadden kunnen maken en veel slachtoffers hadden kunnen voorkomen, dat blijft ons allen achtervolgen. Dit was de aanleiding voor mijn PTSS die mij 18 jaar na de val inhaalde, liet vallen en ik een hulpvraag deed bij het VI waardoor ik de kans kreeg om te herstellen door de hulp die er tegenwoordig gelukkig wel is.

Geleerd van de fouten van toen?

Jazeker, er is gelukkig veel veranderd sinds de val in 1995; voorzorg, mandaat tijdens en nazorg na een uitzending is tegenwoordig veel beter geregeld, ook mede dankzij de inspanningen van het Veteraneninstituut (Nogmaals dank Ted Meines), de Basis, Veteranenplatform, het NLVD en alle betrokken ondersteunende en hulpverlenende organisaties.

Het is echter belangrijk om waakzaam en alert te blijven dat deze fouten nooit weer worden gemaakt, zeker in deze kwetsbare tijd waarin vrijheid niet vanzelfsprekend en oorlog dichterbij is dan de meesten beseffen. Ook gelet op de uitbreiding die nu nodig is bij Defensie moeten we waakzaam zijn dat we lering trekken uit de fouten van het verleden, ik zet mij hier graag voor in indien gewenst.

Excuses, Erkenning en waardering:

Op 18 juni 2022 heeft geheel DBIII na 27 jaar eindelijk welverdiende excuses, erkenning en waardering uitgesproken gekregen door het kabinet, met een aantal mensen hebben we dat na jaren strijd toch eindelijk voor elkaar gekregen.

Even terugkomen op niet opgeven en doorgaan waar anderen stoppen waren eigenschappen die we hard nodig hebben gehad. Een groepje Veteranen waaronder o.a. Olaf Nijeboer en Remko de Bruine van de Vereniging DBIII, Veteraan en advocaat Michael Ruperti en ik hebben naast nog een aantal niet te vergeten Veteranen jarenlang strijd geleverd voor gerechtigheid.

In september maak ik na 30 jaar een door het VI georganiseerde terugkeerreis samen met mijn dochter, heel bijzonder om te kunnen doen voor de verwerking en heel mooi dat ook dit verzoek voor terugkeerreizen van ons toen is opgepakt, uitgewerkt en een succes is gebleken voor vele Veteranen met hun partner / relatie.

Hulpverlening en keuringen binnen defensie:

In het hele traject van hulpvraag, diagnose stellen tot daadwerkelijk hulp krijgen zijn er fouten gemaakt. De hulpverlening die ik heb gevraagd eind 2013 kwam goed op gang eind 2015.

Vanaf het moment dat het met mij beter ging besloot ik al snel om negatieve ervaringen om te buigen naar positieve oplossingen door klaar te staan als ervaringsdeskundige waar ik vele anderen mee kon helpen. Ik werd als Veteraan met open armen ontvangen binnen een Veteranen inloophuis in Gorkum waar we een aantal jaren, tot dat deze locatie werd afgebrand, heel veel mooie projecten hebben mogen organiseren in Gorkum en omstreken.

Medische keuringen naar een eindsituatie hebben bij mij een erg lange doorlooptijd gehad wat herstel niet bevorderde en het herstellen van fouten duurde soms jaren. Zo werd mijn MIP in 2018 zomaar van 23% naar 1,25% beoordeeld en waar ik destijds nog melding van heb gemaakt bij de signalerende instantie van de Veteranen Ombudsman die dit heeft genoteerd.

Het herstel van bijvoorbeeld deze fout duurde ook zo'n anderhalf jaar.

UWV-affaire:

Een jaar later begon in 2019, tijdens onze strijd om gerechtigheid voor DBIII, mijn individuele strijd met het UWV die mij in augustus dat jaar zonder aankondiging met meer dan €1000,- per maand heeft gekort. Een fout, zo bleek en erkenden zij maar financieel oplossen konden zij dat niet.

Gevolg is dat we met ons gezin met jonge kinderen met mijn tweede en huidige relatie het huis hebben moeten verkopen en moeten overleven van de overwaarde om de fouten van het UWV te compenseren.

Na ruim vier jaar tijd hebben we herstelbetalingen gehad, nog geen vergoeding van de geleden materiele en immateriële schade, dat loopt ook nog.

Na de herstelbetalingen in 2023 kregen we vervolgens problemen met de belastingdienst, zogenaamd een hoog inkomen in 1 jaar en heel veel belasting en toeslagen moeten terugbetalen.

Kort samengevat: Als Veteraan ben ik vandaag de dag nog bezig met interne en onnodige strijd in ons eigen land met het UWV en de afhandeling van de veel te lange doorlooptijd van mijn letselschadezaak met defensie die nog steeds loopt vanaf 2017 terwijl ik iedere maand probeer vooruitgang te maken hierin.

Het laatste jaar ben ik dankbaar dat we middels een voorschot op de geleden schade eindelijk woonrust hebben kunnen creëren voor ons gezin na jarenlange stress, onzekerheid en onnodige verhuizingen in 4 jaar tijd. Het UWV heeft mij flink aan het werk gezet, dat dan wel.

Voorstellen voor verbeteringen:

- Schakel tussen het UWV en Defensie, die is er nu niet met alle gevolgen van dien.

Alle medische keuringen en dossiers die van invloed waren op mijn uitval in de arbeidsmarkt werden bewust genegeerd door het UWV, zij hadden daar hun eigen specialisten voor was hun uitleg.

- Mogelijkheid tot omscholing voor Veteraan vanuit of na een hulpverleningstraject stimuleren, dit levert meer geld op dan het kost om niets te doen.

Vanaf PTSS leefbaar werd voor mij besloot ik als vrijwilliger positieve projecten op te pakken zoals educatie op basisscholen, inzet voor onze groep DBIII en allerlei Veteranen activiteiten, herdenkingen en evenementen. Het ging zo goed dat ik het UWV in 2018 twee maal vroeg om een re-integratietraject. Dit werd twee keer toe geweigerd vanwege mijn historie met PTSS.

Een gemiste kans denk ik nog regelmatig.

In plaats van mij verder positief te ontwikkelen en mogelijk weer deel uit te kunnen maken van het arbeidsproces moest ik weer strijden en energie steken in een jarenlange UWV-affaire waar we nog van aan het bijkomen zijn en die mij niet beter hebben gemaakt.

Toekomst:

- Als ervaringsdeskundige en nog steeds positief ingestelde Veteraan stel ik mij als vrijwilliger graag beschikbaar om bijvoorbeeld deel te nemen bij verbeteringsprocessen bij Veteranen die vastlopen in een hulpverleningstraject, met het UWV of bijvoorbeeld het opzetten van de schakel tussen Defensie en het UWV.

Relevante vergelijking waar leden van onze Vereniging DBIII graag een aparte afspraak voor wensen te maken:

- Militaire invaliditeitsuitkeringen en fiscale onrechtvaardigheid: De behandeling van de toeslagenaffaire laat parallellen zien met andere situaties waarin de overheid vergoedingen voor leed of letsel behandelt als gewone inkomsten of verrekenbare posten. Twee vergelijkbare casussen:
- Militair Invaliditeitspensioen (MIP) bij letselschade
Wanneer militairen letselschade lijden door dienstverband, kan het MIP worden verrekend

met civiele schadevergoedingen. Hierdoor dreigt een dubbele “aftrek” van een vergoeding die bedoeld is als smartengeld, wat tot rechtsongelijkheid leidt.

- Bijzondere Invaliditeitsverhoging (BIV) bij de Belastingdienst
De BIV, bedoeld als compensatie voor blijvend letsel opgelopen in militaire dienst, wordt door de Belastingdienst vaak belast als regulier inkomen. Daarmee miskent men het schadevergoedende karakter van deze uitkering.

Conclusie

- De UWV-affaire is een pijnlijke herinnering aan wat er mis kan gaan wanneer controlemechanismen falen en de menselijke maat verdwijnt uit beleid en uitvoering.
- De overheid moet structurele hervormingen doorvoeren en ook andere regelingen kritisch bekijken die op vergelijkbare wijze burgers oneerlijk treffen. Dan kan het vertrouwen worden hersteld bij velen.

Opgesteld door: Ronald Wentink